messe! ja tõusis häbi-puna tema palgedesse! Oh, kuida häbenes tema ennast, selle weike poisikese ees! Tema ei suutnud seda tunnistada, et kooli-lapsed tõtt rääkinud, ja et üht pattu peita, tegi tegi tema teist, tema waletas. —

„Lapsed on wallatumad ja on Sinule tühja juttu rääkinud, Sind pahandada tahtnud, Karl." — „Isa, Sinul ei ole wenda?" küsis poeg.

Emil tahtis juba „ei" ütelda, aga teist korda oma lapse ees waletada, seda ei julgenud tema ometigi mitte: „Minul oli enne üks wend," ütles tema, — „aga sellest on üks paha inimene saanud, ja — —"

„Kus on Sinu wend, isa?" küsis Karl ja waatas imetsewa silmaga isa peale. „Kus on Sinu wend? kõlas järsku igalt poolelt Emili kõrwu. — Tema kergituseks tegi sulane ukse lahti ja kutsus teda wälja. — Õues ütles tema rutuga oma naesele, mis poisile juhtunud, et naene seda mööda teha wõiks. Selle meele järel ei olnud ka mitte, et pois tõtt oleks aimanud. Pääwa käikus ei olnud küsimiseks ega seletamiseks aega, ja kui wagane õhta tuli, siis tegi isa omale kõiksugu tegemist, et poisike mitte jälle midagi ei küsiks. —

Jälle oli õues külm, ja torm hulgus niisamati kui heile. —

Emil oli omale piibu toppinud ja linna-lehte

tätte wõtnud, nagu tahaks tema lugeda, kuna Karl oma koolitööd tegi.

Rutuse sammuga tuli üks kotta, järsku kiskus sulane ükse lahti ja hüüdis lõõtsutates: „Tulge wälja, peremees, õues, just meie aia ääres, on üks maas nagu surnud." — —

Emil kargas ütes ja läks sulase järel wärawa ette. Seal, aia ääres, lume sees oli üks maas, were tilgad olid lume peal, kuida latorni paistel nähti. „See on maha libisenud ja on peaga wasta aida tukkunud," ütles sulane, — „see näib üks kerjaja olema, mina tahaksin küll Politseisse minna."

„Ei," ütles Emil karedalt, „wiime teda tuppa." Tema oli kerjaja näu peale waatanud ja oli oma wenda ära tunnud. —

„Pea natuke kinni," ütles tema sulasele, „mina ütlen enne perenaesele, et tema ei ehmata."

Ja tema ruttas tuppa ja andis seda lugu naesele lühidelt teada.

„On tema surnud, Emil, Jumala pärast, on tema surnud?" küsis naene kohkudes.

„Mina ei tea," wastas Emil ja läks jälle wärawa ette, sulasega kohmetanud keha tuppa ja kamresse kandma. Seal seisis naene küünal käes ja ehmatus silmis. — Südame koleduse-ga nägi tema seda wiletsat, kaltsakat meest, tema mehe

Eesti-maa-rahwa Kalender 1887, lk. 29